

Sygn. akt I C 688/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Julita Preis

Protokolant: -----

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 lutego 2021 roku w C.

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko G. G.

o zapłatę

orzeka:

I. Oddala powództwo.

II. Oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów procesu.

Sędzia Julita Preis

UZASADNIENIE

W dniu 24 września 2020 r. powód – (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wniósł pozew przeciwko G. G. o zapłatę kwoty 7.957,18 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwana zawarła w dniu 22 września 2017 r. z poprzednikiem prawnym powoda – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki o numerze (...). Pomimo precyzyjnie ustalonych zasad zwrotu pożyczonej kwoty, strona pozwana nie wywiązała się z warunków umowy. Z uwagi na niedokonywanie przez pozwaną spłat pożyczki zgodnie z ustaleniami umownymi, umowa została wypowiedziana i z dniem 4 listopada 2019 r. kwota stała się wymagalna. W dniu 26 września 2017 r. powód zawiadomił pozwaną o przelewie przysługującej mu od pozwanej wierzytelności. Powód wskazał, że na dochodzoną pozwem kwotę składają się: kwota 3.641,93 zł tytułem kapitału udzielonej pożyczki; kwota 121,30 zł obejmująca odsetki umowne stanowiące część odsetkową niespłaconych rat pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy; kwota 862,05 zł obejmująca odsetki umowne w wysokości odsetek maksymalnych naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki oraz naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu i kwota 3.331,90 zł stanowiąca prowizję za udzielenie pożyczki, naliczoną zgodnie z warunkami umowy. Powód nadto wnosil o uwzględnienie w oparciu o art. 505³⁷ § 2 k.p.c. uiszczonej opłaty od pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym na poczet niniejszego pozwu (k. 1-3 akt).

Sąd stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i skierował sprawę do rozpoznania w trybie postępowania uproszczonego. Sprawa została zatem zakreślona w rep. Nc i wpisana do rep. C pod niniejszą sygnaturą (k. 47 akt).

W piśmie procesowym z dnia 17 grudnia 2020 r. w odpowiedzi na wezwanie Sądu, powód wskazał, iż umowa pożyczki wiążąca poprzednika prawnego powoda oraz pozwaną została zawarta zgodnie z ustawą o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r., a wysokość obliczonych pozaodsetkowych kosztów kredytu była niższa, niż ich maksymalna wysokość przewidziana w ustawie. Nadto wyszczególnił wszystkie dokonane przez pozwaną wpłaty na poczet umowy pożyczki (k. 53-54 akt).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22 września 2017 r. pozwana G. G. (Pożyczkobiorca) zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (Pożyczkodawcą) umowę pożyczki ratalnej nr (...), na mocy której otrzymała kwotę 10.000,00 zł. W umowie przewidziano, że Pożyczkobiorca będzie zobowiązana także do zapłaty prowizji w kwocie 9995,70 zł oraz odsetek umownych 10 % w skali roku w łącznej wysokości 1.343,34 zł. Całkowita kwota do spłaty wynosiła 21339,04 zł. Okres obowiązywania pożyczki ustalono do 22 marca 2020 roku. Zgodnie z umową prowizja stanowiła pozaodsetkowy koszt udzielenia pożyczki, który Pożyczkobiorca był zobowiązany uiścić Pożyczkodawcy, na który składały się prowizja przygotowawcza wynosząca 25 % kwoty udzielonej pożyczki i prowizja administracyjna wynosząca 30 % tej kwoty w skali roku. Zgodnie z umową prowizja administracyjna naliczana była proporcjonalnie do okresu rzeczywistego kredytowania. Prowizja przygotowawcza wynosiła 2.499,90 zł, a prowizja administracyjną – 7.495,80 zł. Pożyczka miała być spłacona w trzydziestu miesięcznych ratach, począwszy od dnia 22 października 2017 r., dwadzieścia dziewięć rat w kwocie po 711,31 zł oraz ostatnia rata w wysokości 711,05 zł.

§ 7 pkt 1 umowy stanowił, iż niespłacenie pożyczki ratalnej zgodnie z harmonogramem rat powoduje powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego pobierane są odsetki za opóźnienie. Zgodnie z definicją zawartą w § 1 umowy odsetki za opóźnienie stanowią odsetki maksymalne za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2¹ k.c., równe dwukrotności sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych.

Umowa, w § 9 ust. 2 lit a) wskazywała na możliwość wypowiedzenia umowy pożyczki ratalnej przez Pożyczkodawcę ze skutkiem natychmiastowym w przypadku braku spłaty pożyczki ratalnej w terminie spłaty lub powstania zaległości w spłacie pożyczki ratalnej, w wysokości odpowiadającej dwóm pełnym ratom.

Kwota pożyczki – 10 000,00 zł została przelana na rzecz G. G. dnia 22 września 2017 r.

/Fakty uznane za prawdziwe na podstawie twierdzeń powoda przytoczonych w pozwie, a nadto dowód: umowa pożyczki – k. 16-24 akt, harmonogram spłat – k. 25 akt, tabela opłat i prowizji – k. 26 akt, potwierdzenie wykonanej operacji – k. 27-28 akt/

Dnia 26 września 2017 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandardyzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. umowę sekurytyzacji. Na mocy powyższej umowy pierwotny wierzyciel przelał na powoda określone w zestawieniu wierzytelności. Wśród nich znajdowała się wierzytelność wobec pozwanej G. G. z tytułu zawartej umowy pożyczki nr (...), która obejmowała łącznie kwotę 21.339,04 zł wskazaną pod pozycją(...)

/Fakty uznane za prawdziwe na podstawie twierdzeń powoda przytoczonych w pozwie, a nadto dowód: umowa sekurytyzacji z dnia 26 września 2017 r. wraz z wyciągiem z załącznika do umowy sekurytyzacji – k. 13-15 akt, odpis KRS powoda – k. 35-37 akt/

Pismem z dnia 6 czerwca 2019 r. powód poinformował pozwaną o przelewie wierzytelności, a w konsekwencji o zmianie wierzyciela.

/Fakty uznane za prawdziwe na podstawie twierdzeń powoda przytoczonych w pozwie, a nadto dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności – k. 31-32 akt/

W dniu 23 lipca 2019 r. powód skierował do pozwanej wezwanie do uregulowania zaległości wynikających z umowy pożyczki nr (...) z dnia 22 września 2017 r., na które składają się płatności datowane odpowiednio na dzień: 22 maja 2019 r. w kwocie 28,66 zł, 22 czerwca 2019 r. w kwocie 719,41 zł; 22 lipca 2019 r. w kwocie 711,57 zł.

/Fakty uznane za prawdziwe na podstawie twierdzeń powoda przytoczonych w pozwie, a nadto dowód: wezwanie do uregulowania zapłaty – k. 29-30 akt/

Pismem z dnia 20 września 2019 r. powód wypowiedział pozwanej umowę pożyczki pod warunkiem wstrzymującym – dokonania spłaty całej zaległej kwoty w wysokości 7.103,03 zł w terminie do 4 października 2019 r., z powodu nieuregulowania zaległości powstałych w wyniku niewywiązywania się pozwanej z umowy pożyczki nr (...) zawartej z (...) Sp. z o.o. W dalszej części pisma, w treści tabeli zaległych płatności powód wskazał, iż pozwana zalega z płatnościami datowanymi odpowiednio na dzień: 22 maja 2019 r. w kwocie 29,31 zł, 22 czerwca 2019 r. w kwocie 734,83 zł; 22 lipca 2019 r. w kwocie 727,05 zł oraz 22 sierpnia 2019 r. w kwocie 718,96 zł. Powód poinformował także pozwaną, iż brak wpłaty w wyżej wskazanym terminie oraz kwocie spowoduje rozpoczęcie biegu okresu wypowiedzenia, który wynosi 30 dni, a po jego upływie umowa zostanie skutecznie wypowiedziana.

/Fakty uznane za prawdziwe na podstawie twierdzeń powoda przytoczonych w pozwie, a nadto dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki – k. 33-34 akt/

Pozwana na poczet zobowiązań z tytułu zawartej z poprzednikiem prawnym powoda umowy pożyczki, spłaciła łącznie kwotę 14.231,20 zł.

/Fakty uznane za prawdziwe na podstawie twierdzeń powoda zawartych piśmie procesowym z dnia 17 grudnia 2020 r. – k. 53-54 akt/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o wyżej wymienione dokumenty przedłożone przez stronę powodową, którym dał w całości wiarę. Zgodnie bowiem z treścią z art. 243² k.p.c. dokumenty znajdujące się w aktach sprawy lub do nich dołączone stanowią dowody bez wydawania odrębnego postanowienia.

W związku z faktem, że pozwana w wyznaczonym terminie nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie ujawniły się w sprawie żadne kwestie sporne i na podstawie przepisu art. 339 § 1 k.p.c. Sąd wydał wyrok zaoczny. Mając na uwadze § 2 powołanego przepisu, Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o faktach zawarte w pozwie i piśmie procesowym bowiem, jak wyżej wspomniano, nie wzbudziły one żadnych wątpliwości co do ich zgodności z prawdziwym stanem rzeczy. Należy przy tym zaznaczyć, że uznanie za prawdziwe twierdzeń zawartych w pozwie nie zwalnia Sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. Na Sądzie rozpoznającym sprawę, w której zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego, zawsze spoczywa obowiązek rozważenia, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. W tym zakresie bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 31 marca 1999 r., sygn. akt (...), LEX nr 37430; wyroku z dnia 7 czerwca 1972 r., (...), LEX nr 7094).

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Powód dochodził roszczenia jako nabywca wierzytelności. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W ocenie Sądu, powód należycie wykazał swoją legitymację procesową, a także fakt nabycia wierzytelności przeciwko pozwanej. Okoliczność ta nie była zresztą kwestionowana przez stronę pozwaną.

Powód domagał się od pozwanej zapłaty kwoty 7.957,18 zł z tytułu zawartej umowy pożyczki wskazując, iż na ww. kwotę składają się: kwota 3.641,93 zł tytułem kapitału udzielonej pożyczki; kwota 121,30 zł obejmująca odsetki umowne stanowiące część odsetkową niespłaconych rat pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy; kwota 862,05 zł obejmująca odsetki umowne w wysokości odsetek maksymalnych naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki oraz naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu i kwota 3.331,90 zł stanowiąca nieuiszczoną prowizję za udzielenie pożyczki.

Po pierwsze Sąd zważył, że niewątpliwym w przedmiotowej sprawie był fakt, iż pozwana zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę pożyczki. Na mocy postanowień umowy pozwana faktycznie otrzymała do dyspozycji kwotę 10.000,00 zł, równocześnie zobowiązując się do spłaty łącznie kwoty 21.339,04 zł, zawierającej oprócz pożyczonego kapitału, opłatę przygotowawczą, opłatę administracyjną, które występowały łącznie pod nazwą „prowizja” oraz odsetki umowne.

W tym miejscu należy odwołać się do właściwości stosunku łączącego powoda z pozwaną. Sensem umowy pożyczki jest, według art. 720 k.c., przeniesienie przez pożyczkodawcę własności określonej sumy pieniężnej na rzecz pożyczkobiorcy przy jednoczesnym zobowiązaniu się przez pożyczkobiorcę, iż w określonym terminie zwróci tę samą ilość pieniędzy pożyczkodawcy. Do zwyczajowych postanowień takich umów należy ponadto odpowiednie oprocentowanie kwoty pożyczki jako swoiste wynagrodzenie dla pożyczkodawcy za udzielenie środków pieniężnych. Natomiast do obowiązków dłużnika wynikających z dyspozycji art. 720 k.c., ustawa nie zalicza konieczności uiszczenia opłat dodatkowych. Obowiązek taki może być oczywiście wprowadzony do treści umowy, co wynika z zasady swobody umów zawartej w art. 353 § 1 k.c. Dodać należy, że w niniejszej sprawie do zawartej między stronami umowy pożyczki miała zastosowanie ustawa o kredycie konsumenckim z dnia z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U. z 2019 r., poz. 1083 t.j.) na podstawie jej art. 3 ust. 2 pkt 1. Art. 29 i 30 ww. aktu prawnego regulują zawarcie i treść dokumentu umowy, w tym wskazują jakie dane powinna ona zawierać.

Umowy konsumenckie podlegają też ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ § 1 k.c. w myśl którego postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Za niezgodnione indywidualnie uznaje się te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4). Za sprzeczne z dobrymi obyczajami uznaje się działania wykorzystujące np. niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r, (...)). Rażąco naruszenie interesów konsumenta zachodzi zaś w sytuacji, w których w rażący sposób została naruszona równowaga interesów stron umowy przez to, że jedna z nich wykorzystwała swoją przewagę, formułując konkretne postanowienie umowy.

Sąd analizując postanowienia wzorca umownego, przy pomocy którego zawarto umowę z pozwaną doszedł do wniosku, że znajdują się w niej klauzule abuzywne. Badaniu podlegała kwota prowizji, która w umowie i harmonogramie spłat pożyczki została podzielona na prowizję (opłatę) przygotowawczą (2.499,90 zł) i prowizję (opłatę) administracyjną (7.495,80 zł). Mimo, że strona pozwana nie ustosunkowała się do treści pozwu, więc twierdzenia powoda co do stanu faktycznego należało uznać za prawdziwe, nie wyłączało to jednak możliwości dokonania przez Sąd merytorycznej analizy żądania pozwu pod kątem spełnienia wymogu z wyżej przywołanego art. 385¹ k.c.

Co do części prowizji określonej jako opłata przygotowawcza, która wynosiła 2.499,90 zł Sąd uznał, iż jest to kwota należna. Stanowiła ona 25 % kwoty udzielonej pożyczki, a więc nie była ona bowiem rażąco wygórowana w stosunku do wysokości pożyczonej kwoty. Pożyczkodawca, a w dalszej kolejności powód, w ocenie Sądu na podstawie umowy pożyczki ratalnej nr (...) mógł domagać się od pozwanej zapłaty wskazanej powyżej opłaty, która stanowiła swego rodzaju prowizję pobieraną przez pożyczkodawcę w związku z zawarciem umowy pożyczki. Oczywistym jest bowiem, że przygotowanie i udzielenie pożyczki, a dalej administrowanie pożyczką, przyjmowanie wpłat, bieżące ich kontrolowanie powoduje powstawanie kosztów pracy, materiałów biurowych, energii i kosztów lokalowych i celowi ich pokrycia w niniejszej sprawie w zupełności odpowiada w ocenie Sądu ustalona w umowie pożyczki zawartej przez pozwaną wyżej wymieniona prowizja (opłata) przygotowawcza. Jednak w świetle zasad doświadczenia życiowego i reguł obrotu gospodarczego nie sposób przyjąć, że rzetelnie prowadzona działalność gospodarcza generuje koszty związane z szeroko pojętą obsługą pożyczki na tak wysokim poziomie, jak to określił w umowie Pożyczkodawca, ustalając dalej wysokość prowizji administracyjnej na kwotę 7495,80 zł odpowiadającą ok. 75 % kwoty udzielonej pożyczki. Uznać zatem trzeba, że przy określaniu przez całkowitych kosztów pożyczki ratalnej nr (...) doszło do rażącego zachwiania ekwiwalentności świadczeń stron, przysparzając Pożyczkodawcy korzyści nie dających się uzasadnić żadnymi racjami. Dalsze opłaty tj. prowizja administracyjna w kwocie 7.495,80 zł przewidziana w umowie w ocenie Sądu stanowiły nadużycie. Należy wskazać, iż wbrew twierdzeniom strony powodowej, nawet fakt, iż łączna wysokość prowizji (opłaty administracyjnej i przygotowawczej) nie przekraczała maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu przewidzianych w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 20 lipca 2001 r., nie powodowało niemożliwości badania przez Sąd tych klauzuli pod kątem ich abuzywności. Samo określenie wysokości prowizji, czy innych opłat na poziomie nieprzekraczającym limitu z art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim nie świadczy o tym, że zapisy umowy w tym zakresie nie mają charakteru abuzywnego. Celem ustawowego limitu kosztów kredytu nie jest bowiem wyłączenie kontroli abuzywności, lecz uniemożliwienie kredytodawcom stosowania kosztów przekraczających ten limit, chociażby postanowienia umowy przewidujące takie koszty nie stanowiły postanowień niedozwolonych (zob. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 lipca 2019 r., (...), LEX nr (...); postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2020 r. (...), LEX nr (...); wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 26 marca 2020 r., sygn. (...)). Nie powinno budzić także wątpliwości, że analizowane postanowienia umowne nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwaną. Zważyć bowiem należy, że w istocie do zawarcia przedmiotowej umowy doszło poprzez zaproponowanie pozwanej wzorca umowy. Powód nie udowodnił, że analizowane postanowienia umowne są wynikiem ich indywidualnego uzgodnienia. Ponadto, jak już wskazano, pozwany występował w omawianym stosunku prawnym w charakterze konsumenta (art. 22⁽¹⁾ k.c.). Analizowane postanowienia umowne nie stanowiły świadczenia głównego umowy pożyczki, o którym mowa w art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c.. Istotne dla tej umowy elementy wynikają bowiem wprost z powoływanego wyżej art. 720 k.c.

Podsumowując zatem, w ocenie Sądu umowa pożyczki, w zakresie w jakim przewidywała obciążenie pozwaną opłatą w kwocie 7.495,80 zł stanowiła klauzulę abuzywną, a zatem żądanie jej zapłaty należało uznać za nienależne.

Powód mógł też zgodnie z art. 359 § 1 k.c. domagać się odsetek umownych, które nie przekraczały wysokości odsetek maksymalnych, o których mowa w art. 359 § 2¹ k.c. Powód domagał się odsetek umownych do dnia wypowiedzenia umowy pożyczki nr (...). Pismem z dnia 20 września 2019 r. powód wypowiedział pozwaną umowę pożyczki pod warunkiem wstrzymującym - dokonania spłaty całej zaległej kwoty w wysokości 7.103,03 zł w terminie do 4 października 2019 r., z zastrzeżeniem, że brak wpłaty w wyżej wskazanym terminie oraz kwocie spowoduje rozpoczęcie biegu okresu wypowiedzenia, który wynosi 30 dni, a po jego upływie umowa zostanie skutecznie wypowiedziana. Wobec powyższego Sąd przyjął, że z dniem 04 listopada 2019 r. umowa pożyczki została skutecznie wypowiedziana. Zgodnie z harmonogramem spłaty pożyczki (k. 25 akt) należna kwota odsetek umownych do dnia rozwiązania umowy wynosiła łącznie 1.297,01 zł.

Powodowi przysługiwały także odsetkiienne za opóźnienie w spłacie poszczególnych rat pożyczki na podstawie § 7 pkt 1 w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2¹ k.c. Odsetkiienne za opóźnienie wynosiły 0,273 zł. Według zestawienia wpłat pozwanej przedstawionych przez powoda pozwana opóźniła się w okresie

od stycznia 2018 r. do czerwca 2019 r. ze spłatami poszczególnych rat łącznie o 92 dni (k. 53-54 akt), a zatem łącznie odsetki za opóźnienia w spłacie rat stanowiły w tym okresie kwotę 25,12 zł.

W ocenie Sądu, łącznie pozwana winna zatem zapłacić na rzecz powoda z tytułu umowy pożyczki nr (...) kwotę 13.822,03 zł (10.000 zł + 2.499,90 zł + 1.297,01 zł + 25,12 zł) . Do dnia 19 lipca 2019 roku pozwana zapłaciła łącznie kwotę 14.231,20 zł, czyli spłaciła, w ocenie Sądu całą należność z tytułu tejże pożyczki. Nastąpiło to przed dokonaniem przez powoda wypowiedzenia umowy pożyczki oraz przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie . Mając powyższe na względzie, powództwo podlegało oddaleniu w całości, o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W oparciu o tę zasadę strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu stronie przeciwnej poniesionych przez nią niezbędnych kosztów procesu. Zważając na to, że w rozpoznawanej sprawie powództwo zostało w całości oddalone, to pozwana należało uznać na stronę wygrywającą, tym samym to jej przysługuje zwrot poniesionych kosztów procesu. Jednakże, jako że strona ta nie poniosła żadnych kosztów związanych z postępowaniem, Sąd oddalił wniosek powoda o zasądzenie kosztów procesu.